

Michelle Hodkin

Noah Shaw. Revanșa

Traducere din limba engleză de Ioana Tătaru

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactare:
Carmen Botoșaru

Design copertă: Lucy Ruth Cummins
Foto copertă: © 2018 by Chris Crisman

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Eugenia Ursu

Corectură:
Irina Mușătoiu
Dușa Udrea-Boborel

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HODKIN, MICHELLE

Noah Shaw - Revanșa / Michelle Hodkin ; trad. din lb. engleză de Ioana Tătaru. -
București : Editura Trei, 2022

ISBN 978-606-40-1329-3

I. Tătaru, Ioana (trad.)
821.111

Titlul original: The Reckoning of Noah Shaw
Autor: Michelle Hodkin

Romanian language copyright © 2022 by Editura Trei
Original English language copyright © 2018 by Michelle Hodkin

Published by arrangement with Simon & Schuster Books For Young Readers,
An imprint of Simon & Schuster Children's Publishing Division
All rights reserved. No part of this book may be reproduced or transmitted in any form or by
any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording or by any information
storage and retrieval system, without permission in writing from the Publisher.

Copyright © Editura Trei, 2022
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-606-40-1329-3

Mara,

Dacă povestea ta a fost un jurnal, atunci a mea este o mărturisire. Mărturisirea mea este că regret. N-am crezut niciodată că este posibil. Nu credeam că va exista vreodată o zi, un moment, o secundă, când, privind în urmă, voi dori să nu te fi cunoscut niciodată, dar acum acest lucru se întâmplă în fiecare moment.

Ești la distanță de un ocean, la o cafenea de pe strada Fulton. Am fost acolo împreună, știu adresa și denumirea. Dar nu ești cu mine. Și mi-e dor de tine. Îmi lipsești de parcă lipsește ceva din mine.

Aș vrea să fii aici, acum, mai mult decât mi-am dorit vreodată să fii oriunde în altă parte. Vreau să te respir, să te beau, să te devorez — vreau să fii în mine, ca să nu-mi mai lipsești niciodată.

Vreau să-mi aparții, este ceea ce-mi doresc și, da, știu ce nebunie este asta, mulțumesc. Dar întotdeauna am fost niște nebuni noi doi, într-adevăr, și-am spus că nu ne vom minți niciodată, așa este? (Deși, ne-am mințit unul pe altul, nu-i

asa?) Deci acum îți spun adevărul. Vreau să-mi aparții. Vreau să te întreb dacă ești a mea și vreau să spui „da“.

Este amuzant sau poate nu amuzant, dar ironic, poate nici chiar ironic... ideea este că, odată, de fapt nu cu prea mult timp în urmă, te-am revendicat înainte de a te fi sărutat măcar. Am făcut-o atât de ușor, fără gânduri, pentru că amândoi știam că nu este real, deși eu știam, chiar dacă tu nu, că voiam să fie real totul. Și apoi, după ce te-am sărutat, a existat un moment în care ai vrut și tu să te revendic. Te puteam întreba „Ești a mea?“ și ai fi spus „da“.

Dar acum nu te mai pot întreba. Sau aș putea, dar nu mai știu ce ai răspunde și sunt prea laș ca să risc. Așa că prefer să-ți scriu, deși nu vei citi niciodată scrisoarea asta, în speranța că voi putea exorciza din mintea mea aceste gânduri, aceste cuvinte. Ești a mea? Ai fost vreodată a mea? Sau am fost întotdeauna ceea ce am spus că nu vom fi niciodată, niște idioți care și-au făcut promisiuni pe care au ales apoi să nu le respecte?

Pentru că este o alegere, la urma urmei. Poți alege să fii revendicat sau să refuzi. Poți alege să revendici pe cineva sau nu. Îl poți lăsa nerevendicat, singur. Și, indiferent ce ne spunem unul altuia... indiferent de ce ne-am spus unul altuia, cu mai puțin chiar de două săptămâni în urmă, fără suflu și transpirați, cu dragoste în priviri și minciuni pe limbă, amândoi am știut și știm adevărul. Nu ești a mea. N-ai fost niciodată a mea. Dar acum simt că aș face orice pentru a te avea... te-aș lega, te-aș închide într-o cușcă, te-aș prinde într-o capcană, astfel încât să trebuiască să fii a mea, indiferent dacă vrei sau nu.

Mi-ai spus odată că ești otravă și eu am fost leacul care te-a făcut să uiți asta. Ai avut dreptate, dar te-ai și înșelat; nu sunt un leac, sunt o rană. Și otrava ta este în mine.

Este ca sentimentul unui fulger și are gust de zahăr, e o dulceață febrilă pe care aș da orice, orice, ca să o uit. Aș lega pietre de amintirile despre tine și le-aș îneca înainte ca ele să mă lege din nou de tine. Aș cerși să fiu nimic, m-aș ruga să dispar, dar nu este nimeni de la care să cerșesc. Nu cunosc alt Dumnezeu decât pe tine.

N-am unde să trimit aceste rânduri și n-am niciun motiv să cred că dorești să le primești. Simt noaptea în spatele meu, în timp ce scriu cuvintele de față, hrănind flăcările. Tu ai scris pentru că aveai ceva de dovedit. Eu scriu pentru că trebuie să vorbesc și nu mai este nimeni care să asculte.

Al tău, în continuare,

Noah

Partea întâi

*Adevărul este o capcană: nu-l poți cunoaște
fără să fii prins.*

— Søren Kierkegaard

1. Tragica mea eroină

În ziua în care a sărit Stella, în ziua în care a plecat Mara, bunica acesteia din urmă a apărut într-o mașină neagră, purtând o rochie albă și mi-a spus să urc dacă vreau să o salvez.

Seamănă atât de mult cu Mara!

Sau, mai bine zis, arată așa cum va arăta Mara într-o bună zi, o distorsionare a ei, vie, respirând. Umbra de răs din ochi când o amuză un lucru, pe care însă nu-l va împărtăși cu nimeni. Așa cum Mara închide ochii pentru a căuta cuvântul potrivit, la fel închide și ea ochii. Buzele Marei când ascund un secret sunt la fel ca ale bunicii ei.

N-am început prin a o întreba cum de trăiește sau de ce, ci...

— Cum să-ți spun?

Stă lângă mine, privind drept în față, îi văd profilul, zâmbește.

— Ți-am spus cum mă cheamă.

— Nu pot să-ți zic...

— Mara? termină ea propoziția în locul meu. De ce nu?

Pentru că numele ei mi se oprește în gât. Pentru că să-i aud numele m-ar putea ucide.

— A fost mai întâi numele meu, spune ea.

Vocea ei mă readuce în prezent, în acest moment, cu fața către această Mara-care-nu-e-Mara de lângă mine.

— Bine, spun. Atunci zi-mi numele tău de familie.

— Care dintre ele?

Ochii ei sunt jucăuși, zâmbăreți.

— Dacă nu-mi zici un nume, o să-ți aleg eu unul, îi spun.

Ea ridică din sprânceană.

— N-ai decât!

Totuși, mintea mi-e blocată și, chiar dacă încerc să mă gândesc la numele *Mara*, nu reușesc să trec de prima literă.

— M, rostesc.

Își atinge gulerul alb al rochiei de mătase. Mângâie țesătura cu degetul mare și mă studiază.

— O alegere bună, zice ea în cele din urmă.

Privirea ei este îndrăzneată, neclintită și, pe măsură ce liniștea se prelungește între noi, mă simt tot mai expus, o rană vie.

— De ce ești aici?

— Ți-am spus, răspunde ea și clipește rapid. Am nevoie de ajutorul tău.

„O chestiune de viață și de moarte, spusese ea. Legată de o persoană pe care o iubim amândoi.“

— Bine. Pentru asta m-am urcat în mașină, recunosc eu. Dar, dacă vrei să și rămân, trebuie să știi mai mult.

Ea mă urmărește, nefiresc de liniștită și calmă.

— Ai întrebări.

— Nici nu-ți închipui câte.

Din nou, zâmbetul acela criptic, îngâmfat.

— Am o oarecare idee.

Mă ajută că-mi zâmbește așa. Este mai greu să cazi în venerație față de cineva atât de iritant.

— Familia ta crede că ești moartă, îmi spun.

— Da.

— Mara a văzut acest lucru.

Nu este chiar adevărat, dar îi atrage atenția lui M.

— Ce-a spus Mara?

Caut în memorie, deschizând ușa pe care am închis-o după Mara în urmă cu câteva minute sau ore, Dumnezeu știe când, tresărind când îi anticipez vocea, ascultând...

Nimic. Tăcere.

M așteaptă.

Iată ce-mi amintesc, în schimb: teribilul conac din Florida al tatălui meu. O cameră de zi nefolosită, cu mobilier acoperit de huse. Măinile Marei, băjbâind și tremurând, ridicând o mică păpușă moale și rudimentară între două degete, apoi aruncând-o cu putere într-un foc. Miroase a păr ars. Hârtia arzând se curbează.

Asta, credeam noi, rămăsese din bunica Marei... păpușa aceea, pandantivul cusut în interiorul ei și cenușa biletului lăsat de ea, scris înainte de a se sinucide. Biletul pe care Mara — *își amintește* — a văzut-o pe M scriindu-l.

Acum, mă uit la bunica ei și consider, nu pentru prima dată, că s-ar putea să fiu nebun de-a binelea. Poate că ceva s-a dereglat în mine în momentul în care a plecat Mara. Poate că era dereglat dinainte.

Este o senzație ciudată și necunoscută: să nu știi dacă poți avea încredere în propria ta minte. Să nu știi dacă propriile simțuri te trădează. N-am înțeles niciodată pe deplin ce a însemnat pentru Mara întâlnirea noastră. N-am priceput niciodată cu adevărat de ce, când a crezut că-și pierde mințile, a dorit să păstrez eu acel jurnal, scris

despre ea, pentru ea, când credea că-și pierde mințile. Pierzându-se pe sine.

Încep să înțeleg acum.

M mă urmărește, așteptând, cu capul înclinat, cu părul negru, buclat, căzându-i pe umărul stâng.

— Mara a spus că te-ai sinucis când ea avea numai trei zile, reușesc să spun.

— Asta crede mama ei și așa i-a spus și ei.

I-a spus?

— Nu. Mara *te-a văzut*. Și-a amintit...

Totul. Mara își amintea totul și povestea cu detalii extraordinare. Mirosurile satului în care trăise bunica ei când era fată. Vocea șoptită a unei copile mai mari stând jos lângă ea, o prietenie care se lega. Propriile mele amintiri din ziua aceea se derulează ca un film mut în mintea mea; Mara căutând cu disperare răspunsuri, Mara cerându-mi cu disperare ajutorul. Chipul Mării deschis, serios și încrezător...

Amintirea mă doare și mă feresc de ea.

— Te-ai întors? întreb prostește, umplând tăcerea pentru a-mi alunga gândurile.

— Din...?

— Ai fost moartă?

— Nu încă.

E un început și ăsta.

— Deci, câți ani ai?

— Cât de bătrână par? întreabă ea, amuzată.

Eu și Mara făcuserăm odată socoteala, după ce găsiseram eu o fotografie a mamei mele, la Cambridge, cu M stând în picioare lângă ea. Mama n-ar fi putut avea atunci mai mult de 21, poate 22 de ani. Femeia care stă lângă mine arată exact la fel.

— Nu știi, îi răspund, dezinvolt. Presupun că... 30?

Ea își lasă capul într-o parte și recunoaște:

— 36.

— De cât timp ai 36 de ani?

— De o vreme, zâmbește ea ușor, tachineându-mă.

— Drăguț, spun.

Mașina se zdruncină când trece printr-o groapă, amintindu-mi că mergem undeva. Ceea ce dă naștere întrebării...

— Unde mergem?

Arunc o privire pe fereastră, dar tot ce văd este orașul, cu liniștea și traficul său.

M nu răspunde imediat. Când mă întorc spre ea, expresia feței este alta, pare împietrită, imposibil de descifrat. Și apoi spune:

— Acasă.

2. De ce sunt pregătit

Primul meu impuls este să gândesc: „eu n-am casă“. Mara era casa mea și am părăsit-o, arzând punțile în spatele meu. Am ars casa noastră, gândindu-mă că asta mă va elibera, dar acum sunt ca un câine, dând târcoale cenușii, sperând că singura familie pe care am cunoscut-o vreodată va reveni într-o zi.

Nu spun nimic din toate astea, evident. În schimb, întreb:

— Care casă?

— Avionul o să te ducă înapoi în Anglia.

— În *Anglia*? De ce?

— Ți-am spus...

— Nu mi-ai spus nimic, zic eu, simțindu-mă frustrat și amărât și părându-mi rău pentru mine însumi.

Între timp, M este înnebunitor de calmă.

— Ți-am spus că este o chestiune de viață și de moarte și e adevărat. Ți-am spus că am nevoie de ajutorul tău și e la fel de adevărat.

— De ce eu? Sunt sigur că Mara ar fi destul de interesată să te întâlnească, spun, așteptându-i reacția.

— Încă nu poate să afle despre mine.

— Și dacă i-aș spune?

— N-o s-o faci, răspunde ea pur și simplu, apoi se uită pe fereastră la străzile pe care trecem. Mara a ales o altă cale și o altă persoană care să o conducă pe această cale, spune ea, privind spre geam, apoi, privind spre mine, adaugă: Dacă Mara o să vină din nou la tine, nu *ea* o să fie de fapt cea care o face. Ci el.

El.

Teoretic, s-ar putea referi la aproape oricine, dar pendentivul de la gâtul meu pare greu, împovăraător, iar furia mea își cunoaște ținta.

— Profesorul.

Ea aprobă dând din cap.

— De unde știi cu cine este ea acum? Ce face?

— Faptul că nu-i pot vedea pe oamenii de care-mi pasă nu înseamnă că a încetat să-mi pese de ei. Cu siguranță, înțelegi asta.

O eschivă ingenioasă.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

Expresia ei se schimbă.

— Ar fi greu de explicat, chiar dacă aș avea la dispoziție o viață pentru asta, darămite într-o singură conversație, spune ea, părând, pentru o clipă, mai în vârstă.

Își duce din nou mâna stângă spre gulerul rochiei, dar, de data asta, își atinge cu degetul mare gâtul gol.

— Suntem conectați cu cei care împărtășesc Afecțiunile noastre, spune ea. Mai ales cu cei care împărtășesc genele noastre.

Mintea mea zvâcnește înapoi către Mara, la Florida, la amintirile ei despre M. La cartea pe care credeam că am găsit-o din întâmplare, *New Theories in Genetics*, scrisă de profesor, deși atunci încă nu știam asta.

— Memoria genetică, spun cu voce tare, amintindu-mi pasajul pe care i l-am citit Marei.

O încercare de a explica ceea ce i se întâmpla, deși părea imposibil.

M zâmbeste aprobator.

— Unii dintre noi ne trezim că ne amintim lucruri care nu ni s-au întâmplat nouă, ci, mai degrabă, cuiva care ne-a împărtășit Afecțiunile sau genele. O rudă, de obicei, dar nu întotdeauna.

Mă gândesc la ce a spus ea despre Mara și la ceea ce M pare să știe despre ea, acum. A trăit vreo amintire de-ale Marei?

— Merge în ambele sensuri? întreb.

— Se poate.

— Dar eu n-am experimentat niciodată asemenea...

Ce sunt acestea? Coincidențe? Halucinații?

— Amintiri, adaug eu. Nimic de felul ăsta.

— Pentru că nu ai fost deschis, spune ea.

Tonul ei mă contrariază.

— Pari destul de sigură în privința asta.

Îmi ignoră privirea, uitându-se, în schimb, pe fereastră.

— Dacă mintea ta ar fi la fel de deschisă ca a Marei, ea ar fi aici și în siguranță...

Nu își termină propoziția, așa că termin eu.

— Aici și în siguranță, în loc să fie cu profesorul și nu în siguranță, vrei să spui.

O pauză.

— Cam așa ceva.

Furia mea crește, făcându-se nod în fundul gâtului. I-am dat Marei posibilitatea de a alege; ea a ales să nu fie aici.

— Nu-mi place să fiu purtător de vești proaste, zic, dar dacă Mara este alături de profesor acum, este mai probabil că siguranța *lui* ar trebui să te îngrijoreze.

Ea nu răspunde.

— Bine, cred că am terminat aici..., adaug eu.

— Profesorul a fost și profesorul meu, odată, spune ea, întrerupându-mă, apoi se întoarce ca să mă privească în ochi. Știi?

Cuvinte scrise elegant, de mână, apar în mintea mea.

Domnul Grimsby îl numește „profesorul“ și toată lumea pare să accepte acest lucru.

— El a fost mentorul meu, continuă M. Când am fost adusă pentru prima dată la Londra, își înghite ea nodul din gât. Îl cunosc. O să se folosească de ea așa cum s-a folosit și de mine.

Cuvintele plutesc în aer, lipicioase și putrede.

— Îmi pare rău, spun cu precauție. Pentru ce... s-a întâmplat. Dar nu știu ce te aștepți să fac în acest sens.

Expiră pe nas.

— Amintirile Marei despre mine au ajutat-o să înțeleagă ce i se întâmpla. Găsea răspunsuri în ele, uneori la întrebări pe care nu le putea exprima.

Se apleacă ușor în față, încurajatoare, apoi adaugă:

— Cred că o să afli că e valabil același lucru și pentru tine, și că, odată ce o să le primești în tine, o să descoperi răspunsuri care o pot ajuta.

— Cum ar ajuta-o amintirile *mele*?

— Ești contragreutatea ei, răspunde.

Cuvintele sale îmi provoacă un zâmbet amar.

— Destinele voastre sunt legate între ele.

O să-l iubești până la distrugere.

Mă simt distrus. Distrus și nenorocit. Poate că soarta se justifică.

— Nu cred în soartă, spun indiferent.

— Nu trebuie să crezi. Sunteți conectați unul cu celălalt, în moduri de care nici nu-ți dai seama. Are nevoie de tine.

Vocea mea e plată.

— Nu are nevoie de nimeni. Poate avea grijă de ea însăși.

— În privința asta, te înșeli.

— Mă înșel?

Ea pare cu adevărat plină de speranță, ceea ce dovedește doar că, indiferent ce crede că știe despre Mara, orice ar fi văzut, nu reușește să țină seama de un adevăr fundamental:

— Mara nu vrea ajutor, spun. Nu vrea să-și revină. Nu are nevoie să fie salvată.

— Ba da.

Felul în care vorbește M mă face să mă întreb dacă a auzit gândurile pe care nu le-am exprimat.

— Își dorește ajutorul tău. Pur și simplu, nu știe încă. Dar o să știe, iar asta o s-o aducă înapoi la tine.

Este rușinos cât de mult îmi doresc să fie adevărat. Să realizez că *acesta* este motivul pentru care încă stau aici, lăsându-mă condus de lesă, în speranța că voi fi purtat pe un drum care o va aduce înapoi la mine. Poate că am dat-o la o parte pe Mara, dar nu am lăsat-o să plece. Nu chiar. Nu încă.

— Dacă așa crezi, atunci n-o cunoști mai mult decât mă cunoști pe mine, spun însă țăfnos.

Mă privește, cu ochii întunecați, ușor mijitiți.

— Când mama ta era în defensivă, bărbia îi tremura și colțurile buzelor i se ridicau exact cum ți se întâmplă ție,

acum. Și-ți dădeai seama întotdeauna când mințea David Shaw, dacă se uita la tine fără să clipească.

Faptul că-i pomenește pe părinții mei mă ia prin surprindere. Înghit cu greutate, adunându-mă.

— *Pe ei* i-ai cunoscut. Pe mine nu mă cunoști.

— Poate știi mai multe decât crezi.

Nu știi ce carte juca, dar o juca greșit.

— Bănuiesc că n-o să știm niciodată, mă răstesc. Apoi, aplecându-mă în față, îi zic șoferului: Oprește mașina!

Șoferul caută privirea lui M în oglinda retrovizoare.

— Doamnă?

— Mergi în continuare, îi spune ea, după care, înainte ca eu să apuc să protestez, explică: Nu ți-am cunoscut doar părinții. Îi știam pe toți din familia ta... sau, cel puțin, pe toți cei de după primul Simon. De fapt, ar fi trebuit să-i porți numele.

— Tatăl meu a vrut să mă cheme Elliot, ca pe tatăl său, mă stropșesc eu, în ciuda faptului că nu intenționasem s-o fac.

Încerc să-mi amintesc când a spus el asta, pentru că sunt sigur că a spus-o.

— Țsta a fost compromisul la care a ajuns cu Naomi. L-a urât pe Simon, spune ea, cu jumătate de zâmbet. Așa că ai ajuns să ai două prenume în loc de unul.

— Grozavă poveste, spun, pe un ton plat.

Furia mea este încă acolo, albă și rece, și familiară. Sunt mânios pe M pentru că m-a ispitit și pe mine însumi pentru că m-am lăsat ispitit.

— Nu mă interesează, bine? Deja am văzut-o o dată pe mama murind. Nu am nevoie să-mi răscolesc amintirile și să le retrăiesc.

M pare să nu mă creadă.